

καὶ αἰσθήματος ἀποφυγανθείσης κοινωνίας ταύτης. Ὡς τὰ μεμονωμένα ὄντα, οὕτω καὶ οἱ λαοὶ ἔχουσι σφοδρὰς τινὰς ἐμπνεύσεις, πάθῃ τινα ἀκράτητα, ἅτινα μόνον κοινῶς καὶ δημοσίως δύνανται ν' ἀπολαύσωσιν. Ἡ ἀρχαιοῦς εἶχε τοὺς δημοσίους αὐτῆς θριάμβους καὶ τὰς μυθολογικὰς αὐτῆς πανηγύρεις. Ὁ Μεσαιὼν εἶχε τὰς θρησκευτικὰς αὐτοῦ τελετὰς καὶ τὰς δημοσίους πανηγύρεις. Ἡ δὲ Ἀγγλία δὲν ἔχει πλέον εἰμὴ τὰς ἀπὸ τῶν ἱππασίων διασκευάσεις, καὶ ἡ Γαλλία τὰς ἐπαναστατικὰς ἀνατροπὰς τῆς.

(Ἀκολουθεῖ τὸ τελευταῖον Κεφάλαιον).

ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ

ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΓΗΝ.

(Συνέχεια ἴδε φυλ. 98.)

Οἱ δύο περιηγητὰὶ ἐξηκολούθησαν τὴν ὁδοπορίαν των. Καθ' ὁδὸν δὲ ὁ Γεώργιος ἐπείσθει ὅτι αἱ Κιρκάσαι καὶ αἱ Γεωργιαναὶ δὲν ἦσαν ὅσον ἐφημίζετο ὠραῖαι. Αἱ πλείότεραι ἐξ αὐτῶν ἔχουσι τὴν χάριν τῶν χωρευτριῶν τοῦ Ῥανελάγ, οὐδὲ κλέπτουσιν αὐτὰς διόλου, ἐξ ἐναντίας μάλιστα αὐταὶ μετὰ πάσης χαρᾶς ἀκολουθοῦν τοὺς λοχίας τῶν στρατιωτικῶν ἀποικιῶν τῆς Ῥωσσίας, εὐκόλως δελεαζόμεναι.

— Δὲν διαφέρουσιν ἀπὸ τὰς νεάνιδας τῆς λατινοῦ συνοικίας, ἔλεγεν ὁ Γεώργιος.

Διελθὼν ὁ βαρονίσκος μετὰ τοῦ γραμματέως αὐτοῦ τὸ βασιλεῖον τῆς Λαχόρης, ὅπερ εὐρίσκεται εἰς ἀναστάτῳσιν καὶ τὸ τοῦ Ἀφγανιστάν, ὅπερ ἐπυρπολεῖτο, ὥς ἄλλοτε ἡ Βισκαῖα καὶ ἡ Ναβορρά, ἔφθασεν εἰς τὰς ἀγγλικὰς ἀποικίας. Ἐνταῦθα ἐξφανίζοντε πλέον αἱ παγόδαι τῶν Ἰνδιῶν. Ναιὶ ἑλληνικῆς τέχνης μὲ χίονας συνθέτου ἀρχιτεκτονικῆς, ντοί κορυνθαῖοι μετὰ λαμπρῶν περιστυλίων ἦσαν ὠκοδομημένοι εἰς τὴν ὄθην τοῦ Οὐγγλῆ, τοῦ ἱεροῦ ποταμοῦ, οὗτινος τὰ ὕδατα ἐπιστημῶν συνοδεία ἤθελε νὰ μεταχειρισθῇ πρὸς σύστασιν πολλῶν ἐργαστασίων.

Οἱ παρῖαι τοῦ Κασιμίρου Διλαθινίου ἐτρωον βῶτον χρέας, ὥς οἱ λοιποί. Οἱ νακῖται εἶχον σχηματίσει βιβλικὰς συντροφίας εἰς τρόπον ὥστε ἐὰν αἱ ἰθαγενεῖς οἰκογύναι ἐστεροῦντο ἐνίοτε ὀρυζίου διὰ νὰ κατασκευάσωσι *πιδάγιον*, εἶχον ὁμῶς ἐν ἀντίτυπον τῆς Πεντατεύχου. Αἱ χῆραι τοῦ Μαλαβάρ, ὅχι μόνον δὲν καίονται ζῶσαι ἀλλὰ καὶ εἰς δεύτερον γάμον ἔρχονται, καθὼς αἱ χῆραι τοῦ Κ. Σκριβ, μετὰ τῶν νέων ὑπολοχαγῶν τοῦ ἀγγλικοῦ στρατοῦ, εἰσινες δὲν ζητοῦν ἄλλο παρὰ καρδίαν καὶ ἑκατὸν χιλιάδων φράγκων ἐτήσιον εἰσόδημα διὰ νὰ εὐτυχίσωσιν.

Οἱ δύο περιηγητὰὶ ἐμελλον νὰ ἐπιδιδασθῶσι διὰ Κίναν, ἵνα καπνίσωσι τὸ Ἰνδικὸν ὅπιον εἰς τὸν Χου-

κᾶν, ἐν τῇ εἰκία τῶν μανδαρίνων, ὅτε ἔμαθον ὅτι ὁ οὐράνιος αὐτοκράτωρ ἐξέδωκε τὴν οὐρανίαν διαταγὴν, ἥτις ἐμπόδιζε τὴν χρῆσιν τοῦ ναρκωτικοῦ τούτου, ἐπὶ ποινῇ θανάτου.

Ἐντοσοῦτω, μετὰ πολλῶν ἡμερῶν ἐπικίνδυνον καὶ περιέργον ὁδοπορίον, οἱ περιηγητὰὶ ἐστράφησαν πρὸς μεσημβρίαν καὶ ἐφθασαν εἰς τὰ παράλια τοῦ Ταϊτίου, ὅπου ὁ Γεώργιος ἦτο περίεργος νὰ μάθῃ τὰ ἤθη τῶν ἀγρίων καὶ διευθύνθῃ πρὸς τι χωρίον, ὅπερ ἐβλεπεν ἐνιὸς κοιλάδος τινός.

Διελθὼν ἄσος τι κοκοφοινίκων εὐρέθη αἶφνης ἐνώπιον κυρίου περιβεβλημένου ὑφάσματι καὶ μὲ ζευγος ἰσχυρῶν ὑποδημάτων τοὺς πόδας του προφυλαττομένου. Ἦτο δὲ γυμνὸς καθ' ὁλοκληρίαν τὸ λοιπὸν σῶμα.

— Κύριε, τῷ λέγει ὁ ἄγριος, παρουσιάσατέ μοι, σᾶς παρακαλῶ, τὸ διαβατήριόν σας.

— Τὸ διαβατήριόν μου;

— Ναί, κύριε, ἐὰν δὲν ἔχετε διαβατήριον, ἀκολουθήσατέ με, σᾶς παρακαλῶ, εἰς τὸ δημαρχεῖον· εἴμαι ὁ ἀγροφύλαξ τῆς κοινότητος.

Οἱ ἰθαγενεῖς τοῦ Ταϊτίου ἔφερον πῖλους τριγώνους ἐμάνθανον τὴν κατήχησιν ὑπὸ τὴν νοήμονα διευθύνσιν πλείστων μεθοδιστῶν, καὶ ἐφύτειον τουλίδας (κοκκινογούλια) πρὸς κατασκευὴν ζακχαρέως.

Εἰς τὰς Σαγδβίχας νήσους, εἰς τὰς ὁποίας εἶχε φονευθῇ ὁ πλοίαρχος Κῶκ, ὁ Γεώργιος εὗρε τάγμα μισσιοναρίων διηρημένων εἰς συλλόγους, οἵτινες διεφιλονεικούν ἐμπαιῶς, ὥς ἐν καιρῷ καθ' ὃν ἤκμαζεν ἡ σχολοστικὴ ἐπιστήμη. Ὅλα τὰ ἀρχιπελάγη ἀπελάμβανον ἐνὸς χάρτου, ἐνὸς ἀντιπροσωπεύοντος διοικητοῦ καὶ εἰς πολλὰ μέρη ὑπῆρχον βασιλεῖς διαφιλονεικοῦντες μετὰ τῶν ὑπουργῶν των καὶ προκηρύξεις δημοσιεύοντες.

Ὁ Γεώργιος ἐπληροφορήθη ὅτι εἰς τὰς εὐτυχεῖς τούτας νήσους ἡ πρόσδος παρετηρεῖτο πρὸ πάντων εἰς τὸν προὔπολογισμόν, τοῦ ὁποίου τὸ ποσὸν ἤϋξανε κατ' ἑτος, καὶ τοῦ ὁποίου τὸ τῶν ἐσόδων κεφάλαιον οὐδέποτε ἦτον εἰς ἰσοσταθμίαν μετὰ τῶν ἐξόδων.

— Μάταιος τῇ ἀληθείᾳ κόπος ν' ἀφήσω τὴν πατρίδα μου εἶπεν.

Ἐν ᾧ δ' ἐπλεον πρὸς τὸ Βαλπαράϊζον, ἡ ναὺς τοῦ σίρ Σκλίβσωνος εὐρέθη ἐνώπιον νησιδίου, εἰς οὐδένα χάριν σημειωμένου, καὶ εἰς τοῦ ὁποίου τὴν παραλίαν μέγας ἐγίνετο θόρυβος.

Συμβουλίου γενομένου, ἀπεφασίσθη ἐκ συμφώνου ὅτι εὐρέθη ἄγνωστος τις νῆτος. Τὸ πλοῖον ἔμεινεν ἀκίνητον· ὁ δὲ σίρ Σκλίβσων, ὁ Γεώργιος καὶ οἱ ἐπιτελεῖς ἐπιβιβάσθησαν ἐπὶ τοῦ λιμένος αὐτῆς· οἱ κάτοικοι τῆς νήσου συνίσταντο ἐξ ἀλκυόνων ἱπταμένων εἰς τὰ πέριξ· οὐδεμία ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς ὄχθης ἀγρότης τὸ ὁποῖον κατὰ τινὰ περίφημον θαλασσοπόρον, δεικνύει γειννίαςιν λαοῦ τινος πεπολισμένου. Ὁ σίρ Θωμᾶς Σκλίβσων προῖεν εἰς τὴν τελετὴν, ἥτις προηγείται τῆς κατοχῆς, ἐφύτεισε τὸν Ἰνδοκάλαμόν του εἰς τὴν ἄμμον, προέπειν εἰς ὑγιάν τῆς βασιλείας τῆς Ἀγγλίας περιήλθε τρεῖς τὸν Ἰνδοκάλαμον, τὴν ἀγγλικὴν σημαίαν φέρων εἰς τὴν χεῖ-

ρα, ἔγραψε τὸ ὄνομα τοῦ καὶ τὸ τῆς νῆος, καὶ τὴν ἡμερομηνίαν τῆς ἀνακαλύψεως, καὶ τὸ πρωτόκολλον τῆς τελετῆς ἐπὶ τεμαχίου χάρτου, ὅπερ ὑπεγράφη μετὰ τῶν μαρτύρων. Τὸ ἔγγραφο ἐκλείσθη εἰς βύκαλιν· ἡ δὲ βύκαλις σφραγισθεῖσα ἀπηρτίθη εἰς τὸν ἰνδοκάλαμον, τὴν δὲ ἰνδοκάλαμον ἐνεπιστεύθησαν εἰς τὴν θείαν ἐπιτήρησιν. Ἡ ἐπίτημος αὕτη τελετὴ συνεκίνησε τὸν Γεώργιον, τὸ ὄνειρόν του τέλος πάντων εἶχε πραγματοποιηθῆ, διότι ἀνεκάλυψε νῆσον ἔρημον. Οἱ ἀργοναῦται μας ἐντούτοις μόλις ἀπείχον ἡμίσειαν λεύγην τῆς νήσου καὶ ἡ θάλασσα ἠκούσθη ἀναβράζουσα, αἱ ἀλκυόνες ἤφαινεθσαν εἰς τὸν ὀρίζοντα κραυγάζουσαι, καὶ ἡ ἀγνωστὸς νῆσος ἐκαλύφθη ὑπὸ τὰ κύματα. Ἡφαίστειον τι παρήγαγε τὴν νῆσον ταύτην· σεισμός δὲ τις τὴν ἐξηφάνισε, καὶ ἄλλο τι δὲν ἀπέμεινεν εἰμὴ ὁ ἰνδοκάλαμος καὶ ἡ βύκαλις, ἐπιπλέουσα καὶ κυματιζομένη εἰς τὸ ὕδωρ, ὡς μάρτυς τῆς ἐφημέρου αὐτῶν ὑπάρξεως.

Ὁ Γεώργιος ἐνόησεν ὅτι ἡ Πρόνοια ἔκλειπεν τὸν κατάλογον τῶν ἀγνώστων νήσων.

Μετ' ὀλίγον ἔπειτα, ἔφθασεν εἰς Βαλπαράίζον, ὅπερ μαθερμηνεύμενον ἑλληνιστὶ σημαίνει *κοιλάδα τοῦ Παραδείσου*, καὶ ἤρχισεν, ὡς ἀκόλουθος τοῦ σίρ Θωμᾶ, μαγὰν περιήγησιν διὰ μέσου τῆς Ἀμερικῆς. Τὸ Περού, ἡ Χιλὴ, τὸ Μεξικόν, ἡ Κολομβία, ὁ Τεξᾶς, καὶ ἡ Εὐήμιος (Buenos Ayres) ἦσαν εἰς ἐπανάστασιν.

— Ἡ ἐπανάστασις ἐγένετο συνθήσια ἐνταῦθα εἰς τὴν νέαν ταύτην ἡπειραν, τῷ εἶπεν ἐπαρχιώτης τις, ξενοδόχος εἰς Αἶμαν, ἀλλὰ τοῦτο δὲν μᾶς ζημιώνει ἐκάστη ἐπαρχία εἶναι διηρημένη εἰς τριάκοντα τέσσαρας φατίδας.

— Τοῦτέστι διπλάσια· ἀρ' οὐ συμβαίνει εἰς Γαλλίαν, εἰς ἣν αἱ ἐπαρχίαι διηροῦντο εἰς δεκάεπτά, ὅταν ἀνεχώρησα, ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος.

— Ὅλα τὰ εἶδη τῶν συνταγματικῶν ἐδέχθημεν καὶ ἀπερρύψαμεν. Ἡ Σπάρτη, αἱ Ἀθῆναι, ἡ Ῥώμη, ἡ Ἀγγλία, ἡ Γαλλία, ἐχορήγησαν ἐκάστη ἐν κεφάλαιον εἰς τὸν νόμον μας. Οἱ λογοκλόποι νομολόγοι μας ἐξηντλήθησαν τέλος, ἐπεὶ δὲ δύο δωδεκάδες στρατιωτῶν διαικουμένων ὑπὸ εἰκοσιτεσσάρων στρατηγῶν διαμφισθητοῦσι τὴν ἀρχήν.

Αἶφνης μέγας θόρυβος ἀντήχησεν ὑπὸ τὰ παράθυρα ὁ Γεώργιος ἔτρεξεν εἰς τὸν ἐξώστην.

— Μὴ σὰς μέλλῃ, εἶπεν ὁ ξενοδόχος, ἀφοῦ παρετήρησεν. Εἶναι ἡ ἐννάτη ἐπανάστασις αὐτῆς τῆς ἐβδομάδος.

Μετὰ μίαν στιμὴν, ἐδημοσιεύετο ἡ προκηρῦξις τοῦ νικητοῦ.

— Ἐγὼ ἤδη ἀναγνώσει ταύτην εἰς τὸ βιβλίον τῶν Νικῶν καὶ Κατακτίσεων, εἶπεν ὁ Γεώργιος διατρέχων τὸ ἔγγραφο.

— Ὅλοι οἱ στρατηγοί μας ἔχουσιν ἐξ αὐτοῦ ἀνὰ ἐν ἀντίτυπον διὰ νὰ συνθέτωσι τὰς προκηρύξεις των, ἐπανέλαβεν ὁ ξενοδόχος. Τοῦτο τοῖς ἐπαρκεῖ διὰ τὴν ἀκριβῆ σύνταξιν.

Εἰς τὴν Κολομβίαν παντοῦ ἀκούει τις ψαλλομένας

δοξαλογίας, ἕνεκα αἰμοσταγῶν μαχῶν, αἵτινες εἶναι ἀπκράλλατοι μετὰ τὰς δυστίμους των, τὰς προτέραις μάχας τῶν Ἰσπανῶν.

Μετὰ τινα θηριώδη μάχην, εὐρίσκεται εἰς πῖλον ἐσχιζόμενος ἐπὶ τοῦ πεδίου, καὶ μία ἀναξυρίς ἐσχιζομένη εἰς τὸ περιφορητὸν νοσοκομεῖον. Αἱ βασιλεῖαι καὶ αἱ προεδρίαι διήρχουν, ὡς διαρκοῦσι τὰ ὑπουργεῖα εἰς Γαλλίαν.

Ναῦς τις εἰς Βερακρούζαν ταξιδεύουσα ἔφερε τὸν Γεώργιον μετὰ τοῦ σίρ Θωμᾶ Σκλίδωνος εἰς τὰς Ἀντίλλας νήσους. Ἐπεσκέφθη ἀλληλοδιαδόχως τὴν Ἰκμάικην, τὴν Γουαδελούπην, τὴν Μαρτινίκαν, τὴν Ἀγιάν Τριάδα καὶ ἄλλας. Εἰς τὰς Ἀγγλικὰς ἀποικίας δὲν ὑπῆρχεν ἄλλο ζήτημα εἰμὴ τὸ περὶ χειραφισίας τῶν δούλων. Εἰς δὲ τὰς Γαλλικὰς περὶ τῆς ἐλατιώσεως τοῦ φόρου τῶν λαχαροκαλάμων, εἰς δὲ τὰς Ἰσπανικὰς ὁ λόγος περιστρέφεται πάντοτε εἰς τὰ περὶ λειτουργίας.

Ἀπὸ νήσου εἰς νῆσον ὁ Γεώργιος ἔφθασεν εἰς τὴν νέαν Ὀρλεάνην, καὶ ἀνέβη εἰς τὴν ἀρχαίαν Μεσσησηβίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐστάθη ἀδύνατον ν' ἀνακαλύψῃ ἴδιον τινα ἐρυθρὰν, περιηγουμένην μὲ νέον κροκόδειλον ἐπὶ νήσου πλευστῆς, ἀντ' αὐτῆς ὅμως συνήντησεν ἀτμόπλοια χιλιάδας πλείονα ἢ ὅσα εἰς τὴν Σένην. Ὁ Σίρ Σκλίδων καὶ ὁ Γεώργιος ἀπεβιβάζθησαν εἰς τὴν ἀκτὴν σαβάνης τινος, ἥτις ἐφαίνετο φεύγουσα ὀπισθεν τοῦ ὁρίζοντος. Ἡτοιμάζοντο νὰ ὑποδεσθῶσι καὶ νὰ κυνηγήσωσι βονάσους, διαβαίνοντας ἐκεῖθεν, ὅποτε ἄγριός τις κηπουρὸς, ὅστις ἐφόρει ὑποκάμισον μέχρις ἀστράγαλης, τοὺς ἐσταμάτησεν ἀποτόμως.

— Κυριάζετε νὰ μὴ διώξετε τοὺς βονάσους τούτους, τοῖς εἶπε· αὐτοὶ εἶναι τὰ βόδια μας.

Ὁ Γεώργιος ἀνέβη ἐπίτινος κέλητος καὶ ἀνεχώρησε. Μετὰ τρεῖς ὥρας ἐσταμάτησεν εἰς τινα πόλιν πενήντηκοντα καὶ δύο λεύγας ἀπέχουσαν ἀπὸ τοῦ Μισοισπί. Ὁ Γεώργιος καὶ ὁ σίρ Θωμᾶς, κελοπιακότες νὰ τρέχωσι τοιοῦτοτρόπως εἰς ἐκτεταμένας σαβάνας, ἐξητήσαν νὰ προγευματίωσιν εἰς τὸν περιφημον ξενοδόχον Ῥοαμάζην. Εἰσθε ὁπαδοὶ τῆς καταργήσεως ἡ ἐναντίοι; τοῖς εἶπε.

Ὁ Γεώργιος ἐθεώρησε τὸν σίρ Θωμᾶν· ὁ σίρ Θωμᾶς θεώρησε τὸν Γεώργιον. Ἐμπαρὸς τις γουναρικῶν, εὐρισκόμενος ὀπισθέντων, ὤθησε τὸν Γεώργιον διὰ τοῦ ἀγκῶνος καὶ τῷ ἐσύριξε χαμηλότατα εἰς τὸ οὖς.

— Εἶπε δὲ ὅτι εἰσθε ἐναντίοι· εἰσθε ἀκόμη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῶν ἐπικρατειῶν τῆς μεσημβρίας, ὅταν ὑπάγητε εἰς τὰς ἐπικρατείας τοῦ βορρᾶ, ἀποκρίνεσθε ὅτι εἰσθε καταργησταί, τί σὰς μέλλει;

Ὁ Γεώργιος ἐσκέφθη ὅτι ὁ Ἀμερικανὸς συλλογίζεται καθὼς πολλοὶ γάλλοι τῆς γνωριμίας του. Ἀκολουθήσας δὲ τὴν συμβουλὴν του καὶ ἀποκριθεὶς ὅτι εἶναι ἀντικαταργησταί, ἤσθάνθη τὴν χειρὰ του ζωηρῶς καὶ μέχρι τῶν ὁσίων σφιγγομένην ὑπὸ τοῦ ξενοδόχου ὅστις ἐπρόσταξε νὰ τῷ προσφέρωσι πρόγευμα ἀπὸ τὸν μερὸν τοῦ βονάσου.

Ἡ θρησκευτικὴ δὲ αὕτη δοξασία τοῦ Γεωργίου τοσοῦτον ἐνθουσίασε τὸν ξενοδόχον ὥστε ἐπρότεινε εἰς τοὺς δύο περιηγητὰς νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ εἰς μικρὰν τινα τελετὴν δι' ἣν ἤθελον εἰς ἄκρον εὐχαριστηθῇ. Δεχθέντες τὴν πρότασιν, ὁ ξενοδόχος ἔφραεν αὐτοὺς εἰς δάσος ἄγριον, χωριζόμενον διὰ διαδρόμων, ὡς τὸ

δάσος τῆς Βουλωνίας, δὲν εἶχεν εἰμὴ μικρὰν μόνον διάστασιν, εἰκοσι περίπου λευγῶν.

Ὑπὸ δάσος ἐκ πλατάνων, κύριός τις ἐρυθρὰς ἐδημυγέρει ἐνώπιον ὁμάδος κηπουρῶν. Οὗτος ἦν ὁ πρόεδρος δημυγέρως ἀγρονομικῆς. Ἐδημυγέρησε μίαν ὥραν καὶ ἐν τέλει, καὶ τὸ ἀκροατήριον ἐφαίνετο ἐπιδοκιμάζον τοὺς λόγους του καὶ συναινοῦν εἰς τὰς παραινέσεις του.

— Ὁ πρόεδρος μας εἶναι εἰς Μοχικάνος, ὁ ἔγγονος μάλιστα ἐκείνου, τοῦ ὁποίου ὁ Ἰάκωβος Φρενιμάρης Κούπερ ἐφόνευσε τοὺς τελευταίους ἀπογόνους, εἶπεν ὁ ξενοδόχος πρὸς τὸν Γεώργιον, ἀφ' οὗ ὁ ῥήτωρ ἐτελείωσεν.

Οἱ δύο περιηγηταί, ἀφοῦ πολλὰ καὶ ποικίλα εἶδον κατὰ τὴν χώραν ταύτην, διευθύνθησαν μέχρι τῶν Ὁμοσπονδίων πολιτειῶν εἰς σιδηρόδρομος, οὗ τινος ἡ κατωφρεία ὠμοίαζε μετὰ τὴν ῥωσσικοῦ τινὸς ὁδού, τοὺς ἔφερε μέχρι τῆς θαλάσσης. Ὁ σὶρ Θωμᾶς Σκλίβων καὶ ὁ Γεώργιος ἔμειναν ἐνταῦθα πολλὰ ὀλίγον χρόνον, μόνον διὰ νὰ δυνηθοῦν νὰ εὗρωσι πλοῖον, ἀναχωροῦν διὰ Λιβερπούλν. Ἀνεχώρησαν δὲ ἀπὸ Νέαν Ὑόρκην, εἰς Ἀγγλίαν τῆς ὁποίας τὰ τρία βασίλεια ἦσαν τότε ἀνάστατα ὑπὸ τινος ὑφαιστίου. Ὁ Τζὼν Μπαυλ, ὁ ἀγγλος δηλ. ἐπυγμάχει, καὶ οἱ εὐγενεῖς ἐδημυγέρουν, ἐσθιοντες βοιδέλλον ψιτὸν καὶ μοιροὺς καπνιστοὺς.

Τέλος ὁ Γεώργιος ἀναχωρήσας ἐκ Δούβρης ἦλθεν εἰς Κάλαιτον, ἐκεῖ δὲως καλπάζων διευθύνθη εἰς Παρισίους. Ὑπολογιζόμενος δὲ τὰς κατὰ τὴν ὑδρόγειον σφαῖραν προόδους καὶ βελτιώσεις τῶν ἐθνῶν, εὗρισκεν οἷον εἶναι αὐταὶ ἐπιτήρησμά τι τῆς Εὐρώπης, ἥτις καὶ αὕτη εἶναι τῆς Γαλλίας ἀπομίμησης.

Τέλος πάντων ἡ ἀνάμνησις τῆς ἐξαδέλφης του Λουίζης, ἥτις οὐδέποτε τὸν εἶχεν ἀφίσει, παρουσιάσθη ζωηρότερον εἰς τὴν ψυχὴν του. Ἡ ἀλληλογραφία των, ἥτο σπανία καὶ διακεκομμένη. Ὁ σὶρ Θωμᾶς, ἐπρωχόμενος τὸσον ταχέως, ὥστε ἐπιστολὴν τὴν διευθυνθεῖσα εἰς Νεάπολιν, μόλις τὸν εὗρισκεν εἰς Κάϊρον. Ὁ Γεώργιος εἶχε πάντοτε διατηρήσει διὰ τὴν μνηστὴν του πίστην ἠθικὴν, ὡς ἐκείνην ἦν ἐφύλαττον οἱ ἐρασταὶ τῆς Στρογγύλης Τραπεζῆς. Ἐντούτοις εἶχε λάβει κατὰ τὴν περιήγησίν του πείραν, ἥτις τὸν ἔκαμνε ν' ἀμφιβάλλῃ περὶ τοῦ μέλλοντος. Ἡ σταθερότης τῆς Λουίζης ἦτον δι' αὐτὸν χίμαιρα, ὀνειροπόλησις. Οἱ ἐξαδέλφοι δὲν ἐνθυμοῦνται ἀλλήλους, εἰμὴ εἰς τὸ βωδεδίλλιον.

Ὁ Γεώργιος ἦτο μελαγχροινὸς ὡς ἄραφ, γενειήτης ὡς σείκης, μέγας ὡς Παταγὼν, καί οὕτως ἐκτύπησε τὴν θύραν τοῦ Κ. Γοργερότου, ὅστις δὲν ἤξευρε τίποτε περὶ τῆς ἐλευσέως του, ἡ καρδία του ἔπαλλε σφοδρῶς ἐντὸς τοῦ στήθους του. Ἡ Λουίζα ἐφάνη ἐπὶ τοῦ διαζώματος.

Εἶχε δὲ καὶ αὕτη ἐντελῶς μεταβληθῇ ὡς καὶ ὁ ἐξαδελφός της, ὅστις τὴν εἶχεν ἀφίσει παιδίον καὶ τὴν ἐπανεῦρισε γυναῖκα· ἀλλ' αὕτη ἡ γυνὴ εἶχε διατηρήσει τὴν καρδίαν τοῦ παιδός. Ἐδίστασεν, ἡρυσθίαν, ἔπειτα κραυγὴ ὑπεξέφυγεν ἐκ τῶν χειλέων της. — Γεώργιε, εἶπε, καὶ ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ περιηγητοῦ.

Ὁ σὶρ Σκλίβων ἔμεινε δώδεκα ἡμέρας εἰς Πα-

ρισίους. ἐναντίον τῶν συνθηθεῶν του· ἀλλὰ τὸ ἐνόμισε καθήκον, ὀφειλόμενον πρὸς τὸν γραμματέα του.

— Αἱ λοιπὸν! Γεώργιε, τῷ εἶπε τέλος, δὲν ἐξεκουράσθης ἀρκετὰ; πότε ἀναχωροῦμεν;

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, φίλτατε κύριε, θὰ τὸ ρίψω βαρυὰ, δὲν θὰ κουνήσω.

— Πῶς!

— Δὲν μοῦ μένει πλέον νὰ ἰδῶ ἄλλο μέρος εἰμὴ μίαν γωνίαν τοῦ κόσμου, τὴν ὁποίαν δὲν ἀφίξει τὸν κόπον νὰ ἰδῶ. Τί νέον πράγμα θ' ἀπαντήσω; οὐδὲν καινὸν καὶ τὰ πάντα ὅμοια ὑπὸ τὸν ἥλιον! Παντοῦ ὅπου ἐπὶ ἡμεῖς εὕρομεν τοὺς Παρισίους, ἐὰν αἱ ἰδέαι δὲν συνώδευσαν εἰς αὐτοὺς νέους συρμούς, ὅμως ὁ συρμὸς μετὰ τὰς ἰδιοτροπίας του ὑπέταξε τὰς ἐνδυμασίας. Γνωρίζετε, ὅτι ἡ οὐσία δὲν βραδύνει ν' ἀκολουθήσῃ τὴν ἐπιφάνειαν. Περιηγήθημι τέσσαρα ἔτη καὶ διήνυστα πολλὰς χιλιάδας λεύγων διὰ νὰ μάθω, ὅτι ὁ Κ. Γοργερότος ἐγνώριζε πρὸ καιροῦ, ὅστις ποτὲ δὲν ἐπρωχόρησε πέραν τῆς Βελλεδίλης. Δὲν πηγαίνω πλέον ποῦποτε. Κάμετε καὶ σεῖς τὸ αὐτὸ σὶρ βαρονίσκος· μείνετε μαζὴ μας· διατὶ θέλετε νὰ ταράττετε τὴν ἡσυχίαν σας, νὰ κοπιᾶτε καὶ νὰ ἀδημονήτε θέλομεν σχηματίσει μίαν οἰκογένειαν.

— Δὲν ἤμπορῶ νὰ τὸ κάμω, ἀπεκρίθη ὁ σὶρ Θωμᾶς, ἡξεύρεις, οἱ ὑπεσχέθητι συνέντευξιν εἰς Ἰαπωνίαν πρὸς τινα φίλον μου, τὸν πλοίαρχον Βεντίγκον, ὃν τὸ τελευταῖον ἔτος συνηντήσαμεν εἰς Μεξικόν. Δὲν ἤμπορῶ νὰ λείψω. Χαῖρε λοιπὸν, ἀναχωρῶ αὐριον. Ἰσως ἔχετε δίκαιον! ἐντούτοις ἡ εὐτυχία ἀφίξει ἕνα ταξείδιον.

Τῇ ἐπαύριον ὁ Γεώργιος εὗρεν εἰς τι χαρτοφυλάκιον τραπεζικὰ γραμμάτια ἑκατὸν χιλιάδων φράγκων καὶ σημειώσιν ὑπογεγραμμένην ὑπὸ τοῦ σὶρ Σκλίβωνος, ἐν ᾗ ἐδηλοποιεῖτο ὅτι πρὸς ἀνταμοιβὴν τῶν ἐκδουλεύσεων, ἃς ὁ Γεώργιος προσέφερεν εἰς αὐτὸν τῷ ἀφνείναι μικρὸν δαῖγμα τῆς φιλίας του καὶ τῆς ἐγνωμοσύνης, ἵνα χρησιμεύσῃ καὶ ὡς ἀνάμνησις τῆς μεταξύ των ἀγάπης.

Ὁ Γεώργιος ἐνθυμήθη τότε ὅτι εἰς Βεγγάλην, εἶχε σώσει τῆς ζωῆς τοῦ σὶρ Σκλίβωνος, συλληφθέντος ὑπὸ τίγρεως.

Τέλος ὁ Γεώργιος Λοιζὲλ ἔγινε σύζυγος τῆς Λουίζης Γοργερότου.

Ἡ εὐτυχία τὸν περιεκύκλωσε. Ἐὰν ἐνίστε ὁ Γεώργιος παρεσύρετο ἀπὸ τὸν πῆθον τῆς περιηγήσεως, ἐλάμβανεν τὸν δρόμον τὸν ἀπὸ τῆς Βασιλλῆς πρὸς τὴν Μαγδαληνὴν φέροντα. Τὸ ἐσπέρας, ἐπιστρέφων, ἐτίνασσε τὴν κόνιν τῶν ὑποδημάτων του εἰς τὴν κατωτάτην βαθμίδα τῆς κλίμακος, καὶ ἐρωτώμενος ὑπὸ τῆς Κ. Λοιζὲλ πῶθεν ἦρχετο.

— Πῶθεν ἔρχομαι; ἀπεκρίνετο, ἔκαμα τὴν περιήγησιν τῆς γῆς ὅλης, διὰ τῶν βουλευθρίων.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.) Π. Η.